

Ruimte laten door ruimte te maken

Overweging 2 december 2012 – Helma Schenkeveld

*“ ... Een nieuwe omgeving, vol onzekerheden
maar ook met mooie beloften.
Een risico dat het niet zou lukken, maar ook de mogelijkheid
om met hulp van nieuwe mensen
nog verborgen talenten te laten bloeien ...”*

1^e zondag van de advent

Eerste lezing: Veranderen is loslaten - Hans Wopereis

Tweede lezing: Sirach 14, 20

Inleiding en welkom

Eerste lezing: Veranderen is loslaten - Hans Wopereis
Het is de essentie van elk ontwikkelingsproces: loslaten.
Dat wat je niet meer dient, dat wat geweest en doorleefd is,
teruggeven aan het leven.
Het is het meest eenvoudige en natuurlijke wat er is.
Kijk maar naar kleine kinderen, dan weer lachend, dan weer
huilend, doorgaand in het hier-en-nu.
Precies zoals in de natuur ook alles voortdurend verandert.
Loslaten mag dan zo natuurlijk zijn, het is voor ons mensen vaak het
moeilijkste wat er is.
We zijn doorgaans zo gehecht aan wat wij hebben en wat bekend
voor ons is.
Dat geldt niet alleen voor wat ons genot en geluk verschaft, maar
ook voor waar we aan lijden;
onze angsten, teleurstellingen en onze negatieve gedachten.
Loslaten is ook altijd een toelaten.
Een toelaten van onzekerheid, van dat je wel verlangens en wensen
hebt,
maar geen macht en geen controle.
De vraag is dus: hoe kun je daarin ontspannen?
Zou je de zekerheid die je zoekt ook in de onzekerheid kunnen vinden?

Opdat loslaten levenswijze en levenswijsheid kan worden.

Overweging

Die om mij smeekt, die ik heb afgeweerd, zolang ik kon. Wat is het, dat mij beweegt en waar ik maar geen woorden aan kan geven? Wat is het, dat het Licht wil zien? Dat haar hoofd boven het maaiveld uit wil steken? Maak ik er wel genoeg ruimte voor? Ruimte in m'n hoofd, tussen alle gedachten door? Ruimte in m'n lijf, zodat er ook energie naar toe kan gaan? Wat is het Eeuwige, dat smeekt om mijn energie en mijn aandacht, en waar ik, geblokkeerd door angst of drukte, mijn aandacht en liefde niet op richt??

Ruimte laten door ruimte te maken. Op weg naar het leven, dat we nog niet hebben geleefd. Het klinkt vol hoop, en vol betekenis. En toch voel ik ook een kracht die me neerdrukt en tegen me zegt: doe nou maar gewoon, dan is het al gek genoeg. Het leven is zwoegen en lijden, zorgen en zwarte nachten, en de vrede waarvan je droomt zul je nooit bereiken....

Ooit door geruchten over U geknecht. Nu, jaren later, heb ik besloten al deze denkbeelden over een straffende en angstaanjagende God achter me te laten. Ik geloof daar niet meer in. En wat een verlichting heeft dat gebracht! Eerst alleen voor mezelf, later ook voor een aantal mensen om me heen, omdat ik durfde te gaan vertellen over mijn beeld van de Goddelijke energie. De Goddelijke energie, die ieder mens en ieder levend wezen in zich draagt. Een energie, die je kan voelen, als je jezelf ervoor openstelt. Een energie, die om je smeekt, maar die we vaak afweren, zo lang als we kunnen. Raar is dat eigenlijk, is dat nou vooral onze angst voor het onbekende?

Loslaten

In de eerste lezing luisterden we naar de wijze woorden van Hans Wopereis: We zijn doorgaans zo gehecht aan wat wij hebben en wat bekend voor ons is. Dat geldt niet alleen voor wat ons genot en geluk verschaft, maar ook voor waar we aan lijden; onze angsten, teleurstellingen en negatieve gedachten. Loslaten is ook altijd een toelaten. Een toelaten van onzekerheid. Is dit de kern van vandaag? Dat het gaat om het toelaten van onzekerheid? Dat het belangrijk is om ruimte te maken om onzekerheid toe te laten? En wat is dan de tegenpool hiervoor? Wat houdt ons in balans? Ons, mensen hier in Nederland, die gewend zijn aan grip te hebben op ons leven. Die ons hele stelsel hebben gebouwd op rechten en zekerheid voor ieder individu hier geboren. Is het maatje van onzekerheid vertrouwen? Kan je tegenover angst en zekerheid, onzekerheid en vertrouwen zetten? Kun je ruimte laten, in je leven, in je gedachten en in je agenda, om vertrouwen te laten groeien? Vertrouwen in datgene wat op je pad komt, vertrouwen in mensen om je heen, vertrouwen dat je kunt leren omgaan met wat zich aandient. Vertrouwen dat je angsten en pijn kunnen afnemen, als je ze niet meer dagelijks alle aandacht geeft. Is dat een wenkend perspectief??

Ruimte voor hen

Ruimte laten voor nieuwe kleuren, nieuwe mensen in jouw leven van alledag. Dat kan echt, als je eerst ook ruimte voor hen maakt! Ik kan me voorstellen dat het voor sommige mensen hier aanwezig ook wel heel abstract klinkt. Daarom een voorbeeld uit mijn eigen leven.

Het was januari 2007, en in deze maand gebeurden er een paar zaken tegelijkertijd. Ik had een hele drukke baan bij de gemeente Amsterdam, waar ik eigenlijk minstens zes dagen per week mee bezig was. Op zondag was ik sinds een jaar altijd in de Duif, en tot mijn grote verrassing bleken verschillende Duiven mij te vragen om voorganger te worden. En vervolgens kreeg ik een fietsongeluk, en was ik weer een paar maanden thuis, zeker niet bij machte om te werken. In deze periode thuis ben ik met mezelf in gesprek gegaan, en heb ik me afgevraagd wat me werkelijk bezielt. Waar krijg ik energie van? Wat doe ik het allerliefste? Na weken mijmeren, tekeningen maken, nadenken en wegdromen, was ineens het antwoord daar: wat ik het liefste doe is mensen inspireren! Niet mensen overtuigen, niet alle problemen voor ze oplossen, niet een machtige positie bekleden. Nee, dat alles niet. Als een soort bevrijding kon ik zeggen: ik wil mensen inspireren! Ik wil dat mensen zichzelf weer in hun kracht en in hun Energie brengen.

Leuk bedacht, maar daarmee gebeurde het nog niet. Maar vanuit deze innerlijke overtuiging wist ik dat ik dan ook vervolgstappen moest zetten: ruimte maken in mijn leven om deze wens ook vorm te kunnen geven. En dat betekende concreet voor mij afstand nemen van de baan die ik had. Een andere part-time functie accepteren. En... met knikkende knieën en vol emoties in mijn lijf aan de slag gaan als leerling-voorganger in de Duif.

Nieuwe omgeving

Als ik terugkijk op deze periode, dan constateer ik dat een belangrijke stap is geweest dat ik ruimte heb gemaakt om in een nieuwe omgeving te stappen en daarin iets te gaan doen! Een nieuwe omgeving, vol

onzekerheden maar ook met mooie beloften. Een risico dat het niet zou lukken, maar ook de mogelijkheid om met hulp van nieuwe mensen nog verborgen talenten te gaan laten bloeien. Voor mij was die nieuwe omgeving toen het voorganger zijn in de Duif.

Voor jou kan het zijn dat je de stap maakt om iets te gaan doen in een heel andere omgeving dan waar je nu werkt. Dat kan een hele stap voor je zijn, waar je ook tegenop kan zien. Belangrijk is dat je iets gaat doen, niet omdat het moet, maar omdat je het wil. Omdat je ruimte wil geven aan het Licht, dat jij vanbinnen voelt en dat smeekt om naar buiten te mogen, zoals bloemknoppen die op springen staan. Omdat je weet dat je onzekerheid kan toelaten in jouw leven, wanneer je ook investeert in vertrouwen. In vertrouwen krijgen en vertrouwen geven. Aan jezelf, aan de mensen om je heen, aan de situaties die op je pad komen, aan de Goddelijke energie die overal is, in jou en iedereen.

Loslaten is ook altijd een toelaten. Het toelaten van nieuwe mensen en nieuwe mogelijkheden in je leven. Ruimte maken en ruimte laten voor onzekerheid, voor onverwachte gebeurtenissen, voor onverwachte hulp. Ruimte maken en ruimte laten aan jouw Goddelijke energie: dat Zij volop moge stromen.

Amen

